

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

arrest nr. 9528 van 4 april 2008
in de zaak X/IIde kamer

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 2 april 2008 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 maart 2008 houdende de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers op diezelfde dag ter kennis gebracht.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 april 2008 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN en advocaat P. VANCRAEYNEST, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak:

Verzoekers hebben op respectievelijk 30 juni 1992 en 6 april 1993 een asielaanvraag in Duitsland ingediend.

Verzoeker werd op 1 maart 2000 door Duitsland naar Servië gerepatrieerd, maar verkreeg tweemaal een visum om naar Duitsland terug te keren, waarvan het laatste visum geldig was tot 23 mei 2007 geldig was.

Verzoekster verklaart in mei 2007 vanuit Duitsland naar Kosovo te zijn teruggekeerd, maar werd aangetroffen in het bezit van een Duldung geldig tot 16 oktober 2007.

Verzoekers verklaren op 15 juni 2007 België te zijn binnengekomen en hebben op diezelfde dag een asielaanvraag ingediend.

Op 10 augustus 2007 werd aan Duitsland gevraagd om de asielaanvraag van verzoekers over te nemen.

In antwoord op het overnameverzoek van 10 augustus 2007 verklaarden de Duitse autoriteiten zich op 6 november 2007 akkoord met de terugname van verzoekers, bij toepassing van artikel 16, § 1 van de Europese Verordening (EG) Nr. 343/ 2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend.

Op 16 oktober 2007 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 februari 2008 wordt hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf geweigerd.

Op 28 maart 2008 werd hen het verblijf geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten en overdracht aan de Duitse autoriteiten. De beslissing werd hen diezelfde dag ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid:

Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.1. De uiterst dringende noodzakelijkheid:

Wat de voorwaarde betreft van de uiterst dringende noodzakelijkheid bepaalt artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat: "Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen". Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid, moet de verantwoording door de verzoekende partij van de

uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident zijn, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is op het eerste gezicht onbetwistbaar. De verzoekende partij dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht.

Wat de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft voeren verzoekers aan dat zij van hun vrijheid zijn beroofd, dat de vrijheidsbeneming op zichzelf de uiterst dringende noodzaak vereist, zelfs indien zij de daadwerkelijke datum van de repatriëring niet kennen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat Duitsland heeft ingestemd met de overname van de asielaanvraag van verzoekers. Verzoekers verblijven momenteel inderdaad in een gesloten centrum (Centrum van Steenokkerzeel). Hieruit volgt dat de verwerende partij daadwerkelijk de intentie heeft de bevelen ten uitvoer te leggen. De bestreden beslissingen werden op 28 maart 2008 aan verzoekers ter kennis gebracht. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd op 2 april 2008, ingediend. Er kan bijgevolg aangenomen worden dat verzoekers alert en diligent hebben gereageerd. Aan de voorwaarde van de uiterste dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.2. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, betogen verzoekers dat zij zich ten gevolge van de bestreden beslissingen ver van hun twee oudste kinderen zullen bevinden en dat dit strijdig is met artikel 8 EVRM, dat zij verplicht zullen zijn met hun talrijke kennissen die zij sinds hun aankomst in België hebben leren kennen te breken en dat hun inspanningen om zich te integreren teniet zullen worden gedaan, dat zij de evolutie van hun aanvraag van machtiging tot verblijf niet zullen kunnen volgen, dat de verwerende partij hun medische problemen onmogelijk kan onderzoeken, dat zij in Duitsland niet over een verblijfsrecht genieten en de verwerende partij hen niet kan waarborgen dat zij bij een terugkeer naar Duitsland, niet zullen worden teruggedreven naar Servië of Kosovo.

Bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient rekening te worden gehouden met het feit dat het nadeel specifiek en rechtstreeks moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Hieruit volgt dat moet worden aangetoond dat het besluit waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevraagd aan de oorsprong ligt van het nadeel. Het nadeel dat verzoekers inroepen mag niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan hun eigen toedoen te wijten zijn. Zij mogen door hun eigen gedragingen niet aan de basis liggen van de toestand waarin ze zeggen verzeild te zijn geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Verzoekers beweren thans ver van hun twee oudste kinderen te zullen worden verwijderd. De raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers jaren in Duitsland hebben gewoond, verzoekster van 1993 tot 2007 en verzoeker van 1992 tot 2000. Verzoeker werd op 1 maart 2000 gerepatriëerd, doch verkreeg tweemaal een visum om naar Duitsland terug te keren (het laatste visum was geldig van 26 mei 2006 tot 23 mei 2007). Het feit dat de twee oudste kinderen in België verblijven was hen reeds gekend toen ze in Duitsland verbleven, alsook toen verzoeker in zijn land van herkomst een visum aanvraag voor Duitsland. Verzoeker zet nergens uiteen waarom het hem op dat ogenblik onmogelijk was om een visum voor België aan te vragen. Aldus kan zeker ten aanzien van verzoeker gesteld worden dat het nadeel, in zoverre er al sprake kan zijn van een nadeel, dat hij dreigt te ondervinden aan zijn eigen toedoen te wijten is.

Verzoekers kunnen moeilijk voorhouden een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden omwille van het feit dat zij gescheiden zullen worden van hun twee oudste zonen, terwijl zij jaren (respectievelijk sinds 1992 en 1993) in Duitsland hebben verbleven,

alwaar nog drie andere meerderjarige kinderen wonen en dit terwijl hun twee oudste zonen in België verbleven en zij er op dat ogenblik blijkbaar geen nadeel van ondervonden. Verzoekers verduidelijken niet waarom de situatie waarin ze jaren berust hebben, nu plots wel een nadeel vormt. Met hun vage en gratuite uiteenzetting maken verzoekers hun moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet aannemelijk.

Ook waar verzoekers stellen dat ze verplicht worden te breken met de talrijke kennissen die zij sinds hun aankomst in België hebben leren kennen en dat hun inspanningen tot integratie teniet zullen worden gedaan, tonen verzoekers geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan. Vooreerst brengen verzoekers geen enkel begin van bewijs aan ter staving van hun nadeel, maar beperken zij zich tot een blote bewering. Verder hebben de bestreden beslissingen geenszins tot gevolg dat verzoekers verplicht zullen worden te breken met de talrijke kennissen die zij hebben gemaakt. Een schriftelijk, zowel als telefonisch contact blijft nog steeds mogelijk. Bovendien blijkt dat verzoekers op het tijdstip waarop de bestreden beslissingen werden genomen slechts 8 maanden op het grondgebied verbleven zodat er van een verregaande integratie nauwelijks sprake kan zijn, temeer daar verzoekers voordien jaren in Duitsland hebben verbleven. Op dit vlak kan geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden aangenomen.

In zoverre verzoekers stellen dat zij de evolutie van hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet zullen kunnen volgen, alsook dat de tegenpartij hun medische problemen niet op een concrete wijze zal kunnen onderzoeken, kunnen zij niet worden gevolgd. Hun aanvragen om machtiging tot voorlopig verblijf werden op 19 februari 2008 verworpen. Hieruit volgt dat verzoekers geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen putten uit dit argument.

Tot slot stellen verzoekers dat zij in Duitsland geen verblijfsrecht hebben en hen aldus niet kan worden gewaarborgd dat zij niet naar Servië of Kosovo zullen verdreven worden. De bestreden beslissingen houden enkel in dat verzoekers zullen teruggestuurd worden naar Duitsland met het oog op de behandeling van hun asielaanvraag en niet dat ze naar Kosovo of Servië zullen worden teruggestuurd. Bovendien verklaren verzoekers vrijwillig te zijn teruggekeerd naar Kosovo in mei 2007. Het aangevoerde nadeel volgt aldus niet uit de bestreden beslissingen en is op zijn minst hypothetisch.

Verzoekers hebben bijgevolg niet aangetoond dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 4 april 2008 door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. Ph. DE SMET,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ph. DE SMET.

J. CAMU.